Zbierka súdnych rozhodnutí

ROZSUDOK SÚDNEHO DVORA (tretia komora)

z 20. októbra 2016*

„Návrh na začatie prejudiciálneho konania — Priemyselné a obchodné vlastníctvo — Autorské právo a s ním súvisiace práva — Smernica 93/98/EHS — Článok 10 ods. 2 — Lehota ochrany — Neobnovenie ochrany v dôsledku Bernského dohovoru“

Vo veci C-169/15,

ktorej predmetom je návrh na začatie prejudiciálneho konania podľa článku 267 ZFEÚ, podaný rozhodnutím Benelux Gerechtshof (Súdny dvor Beneluxu) z 27. marca 2015 a doručený Súdnemu dvoru 13. apríla 2015, ktorý súvisí s konaním:

Montis Design BV

proti

Goossens Meubelen BV,

SÚDNY DVOR (tretia komora),

v zložení: predseda tretej komory L. Bay Larsen, sudcovia M. Vilaras, J. Malenovský (spravodajca), M. Safjan a D. Šváby,

generálny advokát: M. Campos Sánchez-Bordona,

tajomník: M. Ferreira, hlavná referentka,

so zreteľom na písomnú časť konania a po pojednávaní z 10. marca 2016,

so zreteľom na pripomienky, ktoré predložili:

— Montis Design BV, v zastúpení: F. Berndsen a C. Van Vlockhoven, advocaten,

— Goossens Meubelen BV, v zastúpení: M. Scheltema, S. Kingma a P. Lodestijn, advocaten,

— portugalská vláda, v zastúpení: L. Inez Fernandes a T. Rendas, splnomocnení zástupcovia,

— Európska komisia, v zastúpení: P. Loewenthal a J. Samnadda, splnomocnení zástupcovia,

po vypočutí návrhov generálneho advokáta na pojednávaní 31. mája 2016,

vyhlásil tento

* Jazyk konania: holandčina.

Rozsudok

1 Návrh na začatie prejudiciálneho konania sa týka výkladu článku 10 ods. 2 a článku 13 ods. 1 smernice Rady 93/98/EHS z 29. októbra 1993 o zosúladení lehoty ochrany autorského práva a niektorých príbuzných práv (Ú. v. ES L 290, 1993, s. 9; Mim. vyd. 17/001, s. 141).

2 Tento návrh bol podaný v rámci sporu medzi spoločnosťami Montis Design BV (ďalej len „Montis“) a Goossens Meubelen BV (ďalej len „Goossens“), ktorý sa týka toho, že spoločnosť Goossens potenciálne porušila autorské právo spoločnosti Montis k dizajnom kresla „Charly“ a stoličky „Chaplin“.

Právny rámec

Medzinárodné právo

Bernský dohovor

3 Článok 5 ods. 2 Bernského dohovoru o ochrane literárnych a umeleckých diel (revidovaného v Paríži 24. júla 1971) v znení zmien z 28. júla 1979 (ďalej len „Bernský dohovor“) stanovuje:

„Požívanie a výkon týchto práv sa nepodrobuje žiadnej formalite; toto požívanie a tento výkon nezávisí od ochrany platnej v štáte pôvodu diela. Preto sa s výhradou ustanovení tohto dohovoru spravuje rozsah ochrany, ako aj právne prostriedky vyhradené autorovi na hájenie jeho práv výlučne zákonmi štátu, kde sa uplatňuje nárok na ochranu.“

Dohody WTO a TRIPS

4 Dohoda o obchodných aspektoch práv duševného vlastníctva (ďalej len „dohoda TRIPS“) bola podpísaná 15. apríla 1994 v Marrákeši. Táto dohoda, ktorá tvorí prílohu 1C Dohody o založení Svetovej obchodnej organizácie (ďalej len „dohoda WTO“), bola schválená rozhodnutím Rady 94/800/ES z 22. decembra 1994 týkajúcim sa uzavretia dohôd v mene Európskeho spoločenstva, pokiaľ ide o záležitosti v rámci jeho kompetencie, ku ktorým sa dospelo na Uruguajskom kole multilaterálnych rokovaní (1986 – 1994) (Ú. v. ES L 336, 1994, s. 1; Mim. vyd. 11/021, s. 80).

5 Dohoda WTO a dohoda TRIPS vstúpili do platnosti 1. januára 1995. Podľa článku 65 ods. 1 dohody TRIPS však neboli členovia Svetovej obchodnej organizácie povinní uplatňovať jej ustanovenia pred skončením všeobecného obdobia jedného roku nasledujúceho po nadobudnutí platnosti tejto dohody, teda pred 1. januárom 1996.

6 Článok 9 ods. 1 dohody TRIPS uvádza:

„Členovia [WTO] budú dodržiavať ustanovenia článkov 1 až 21 Bernského dohovoru (1971) a jeho príloh…“

Právo Únie

Smernica 93/98

7 Odôvodnenie 27 smernice 93/98 znelo:

„keďže súčasť právneho poriadku spoločenstva tvoria nadobudnuté práva a ohľad na oprávnené očakávania; keďže zmluvné štáty preto môžu ustanoviť, že najmä za určitých okolností autorské právo a príbuzné práva, ktoré sa obnovia v zmysle tejto smernice, nebudú zaväzovať tie osoby, ktoré v dobrej viere prikročili k využívaniu diel v čase, keď tieto diela boli verejným majetkom (autorskoprávne voľné)“.

8 Článok 1 ods. 1 tejto smernice uvádzal:

„Práva autora literárneho alebo umeleckého diela v zmysle článku 2 Bernského dohovoru trvajú počas života autora a 70 rokov po jeho smrti, bez ohľadu na to, kedy bolo dielo oprávnene uvedené na verejnosti.“

9 Článok 10 ods. 2 a 3 uvedenej smernice stanovoval:

„2. Lehoty ochrany ustanovené touto smernicou sa vzťahujú na všetky diela a predmety ochrany, ktoré sú v deň uvedený v článku 13 ods. 1 chránené najmenej v jednom členskom štáte podľa vnútroštátnych ustanovení a autorského práva [o autorskom práve – *neoficiálny preklad*] alebo príbuzných právach alebo ktoré k tomuto dňu spĺňajú podmienky ochrany podľa smernice 92/100/EHS.

3. Táto smernica sa nedotýka žiadnych aktov využitia uskutočnených pred dňom uvedeným v článku 13 ods. 1. Členské štáty prijmú potrebné ustanovenia osobitne na ochranu práv získaných [nadobudnutých – *neoficiálny preklad*] tretími osobami.“

10 Článok 13 ods. 1 tej istej smernice uvádzal:

„Členské štáty uvedú do platnosti zákony, iné právne predpisy a správne opatrenia potrebné na naplnenie článku 1 a 11 [článkov 1 až 11 – *neoficiálny preklad*] tejto smernice pred l. júlom 1995.“

Smernica 92/100/EHS

11 Článok 2 ods. 3 smernice Rady 92/100/EHS z 19. novembra 1992 o nájomnom práve a výpožičnom práve a o určitých právach súvisiacich s autorskými právami v oblasti duševného vlastníctva (Ú. v. ES L 346, 1992, s. 61; Mim. vyd. 17/001, s. 120) stanovoval:

„Táto smernica sa nevzťahuje na práva na nájom a vypožičiavanie stavieb a diel úžitkového umenia.“

Právo Beneluxu

12 Jednotný zákon Beneluxu o dizajnoch, ktorého ustanovenia boli prijaté dohovorom z 25. októbra 1966 (*Tractatenblad* 1966, č. 292, s. 3, ďalej len „jednotný zákon“) nadobudol účinnosť 1. januára 1975. Podľa článku 12 tohto zákona ochrana zapísaného dizajnu trvá päť rokov odo dňa podania prihlášky.

13 Článok 21 jednotného zákona uvádzal:

„1. Dizajn s významnou umeleckou hodnotou môže byť chránený tak na základe tohto zákona, ako aj na základe zákonov o autorskom práve, pokiaľ sú podmienky uplatnenia oboch týchto právnych úprav splnené.

…

3. Zrušenie zápisu dizajnu s významnou umeleckou hodnotou alebo zánik výlučného práva vyplývajúceho z tohto zápisu spôsobuje súbežný zánik autorského práva k tomuto dizajnu, pokiaľ obe práva patria tomu istému majiteľovi; k zániku však nedôjde, ak majiteľ dizajnu predloží v súlade s článkom 24 osobitné vyhlásenie na zachovanie svojho autorského práva.“

14 Článok 24 ods. 1 a 2 tohto zákona stanovoval:

„1. Vyhlásenie v zmysle článku 21 [ods. 3] treba podať v predpísanej forme spolu so zaplatením príslušného poplatku stanoveného vykonávacím nariadením počas roka predchádzajúceho zániku výlučného práva k dizajnu…

2. Vyhlásenie sa zapíše a zápis sa uverejní.“

15 Dôvodová správa k dohovoru a jednotnému zákonu Beneluxu v oblasti dizajnov uvádza:

„Článok 21

… Cieľom [odseku 3] je zosúladiť požiadavky bezpečnosti verejnosti s možnosťou kumulácie oboch typov ochrany. Je totiž žiaduce, aby register poskytol čo najkomplexnejší prehľad chránených dizajnov.

Na tieto účely [tento odsek] stanovuje pre autora, ktorý považuje za potrebné chrániť svoje právo takisto podaním prihlášky na zápis dizajnu, povinnosť predložiť osobitné vyhlásenie, v zásade predtým, ako právo k dizajnu zanikne. S cieľom zabezpečiť bezpečnosť verejnosti sa zdalo nevyhnutné dostatočne prísne sankcionovať nepredloženie tohto vyhlásenia; autorské právo osoby, ktorá nepredložila vyhlásenie, zanikne zároveň s jej právom k dizajnu, s ktorým bolo spojené…

Článok 24

V zásade treba vyhlásenie predložiť predtým, ako právo k dizajnu zanikne.

…“

16 Bod U Protokolu o zmene jednotného zákona Beneluxu o dizajnoch, ktorý bol podpísaný v Bruseli 20. júna 2002 a vstúpil do platnosti 1. decembra 2003, stanovuje:

„Kapitola II s názvom ‚Dizajny s významnou umeleckou hodnotou‘ sa mení takto:

…

2. Články 21 a 24 sa zrušujú.

…“

17 Spoločné vyhlásenie vlád Beneluxu k Protokolu z 20. júna 2002, ktorým sa mení jednotný zákon Beneluxu o dizajnoch, uvádza:

„Článok 21 [ods. 3] a s ním súvisiaci článok 24 boli vždy podrobené početnej kritike. Z týchto článkov vyplýva, že osoba, ktorá je zároveň majiteľom práva k dizajnu a autorského práva k výrobku, a chce, aby jej autorské právo zostalo zachované po zrušení alebo zániku práva k dizajnu, musí na tieto účely predložiť vyhlásenie o zachovaní práva, ktoré sa zapíše v registri Beneluxu. Článok bol vtedy zaradený do [jednotného zákona], pretože uverejnenie práv, ktorých ochrana sa požaduje, bolo jednou zo základných zásad [jednotného zákona]. Medzitým Hoge Raad [der Nederlanden] potvrdil, že toto ustanovenie nie je v súlade s článkom 5 ods. 2 Bernského dohovoru, ktorý stanovuje, že požívanie a výkon autorského práva s ohľadom na diela, ktorých autori sú chránení na základe Dohovoru, sa nepodrobuje žiadnej formalite (HR z 26. mája 2000, RvdW 2000, 141). Článok 9 dohody TRIPS takisto ukladá štátom, ktorí sú účastníkmi tejto dohody, povinnosť dodržiavať tento článok Bernského dohovoru. Citované ustanovenia odôvodňujú zrušenie článku 21 [ods. 3] a článku 24.“

Holandské právo

18 Smernica 93/98 bola do holandského práva prebraná prostredníctvom Wet tot wijziging van de Auteurswet 1912 en de Wet op de naburige rechten (zákon, ktorým sa mení a dopĺňa zákon o autorskom práve z roku 1912 a zákon o právach súvisiacich s autorským právom), z 21. decembra 1995 (Stb. 1995, č. 652). Tento zákon nadobudol účinnosť 29. decembra 1995.

19 V dôsledku zmien a doplnení zavedených v tomto zákone znie článok 51 ods. 1 zákona o autorskom práve (Auteurswet) z 23. septembra 1912 takto:

„Lehoty ochrany stanovené týmto zákonom sa od nadobudnutia účinnosti tohto článku uplatňujú na diela, ktoré sú k 1. júlu 1995 chránené vnútroštátnym zákonom o autorskom práve v najmenej jednom členskom štáte Európskej únie alebo v štáte, ktorý je účastníkom Dohody o Európskom hospodárskom priestore z 2. mája 1992.“

Spor vo veci samej a prejudiciálne otázky

20 Montis navrhuje a vyrába nábytok.

21 V roku 1983 pán Gerard van den Berg, bývalý riaditeľ a väčšinový akcionár spoločnosti Montis, navrhol kreslo „Charly“ a stoličku „Chaplin“. Kreslo a stolička majú napriek svojej rôznej veľkosti podobný tvar. Dňa 19. apríla 1988 bola pre kreslo „Charly“ a stoličku „Chaplin“ podaná prihláška medzinárodného dizajnu, ktorá uvádzala Montis ako majiteľku práv k dizajnu a pána van den Berga ako tvorcu dizajnu. Táto prihláška bola zapísaná 12. júla 1988.

22 V roku 1990 previedol pán van den Berg svoje autorské práva vzťahujúce sa na uvedené kreslo a stoličku na spoločnosť Montis.

23 Do uplynutia lehoty zápisu týchto dizajnov Montis nepredložila vyhlásenie o zachovaní práv upravené v článku 21 ods. 3 jednotného zákona. V dôsledku toho došlo 18. apríla 1993 k zániku práv k dizajnu a autorských práv, ktoré táto spoločnosť vlastnila v súvislosti s uvedeným kreslom a stoličkou.

24 V roku 2008 podala Montis na Rechtbank ’s-Hertogenbosch (súd v Hertogenbosch, Holandsko), žalobu proti spoločnosti Goossens, lebo sa domnievala, že stolička „Beat“, ktorú táto posledná uvedená spoločnosť ponúka vo svojich predajniach nábytku, porušuje jej autorské práva ku kreslu „Charly“ a k stoličke „Chaplin“. Goosssens na svoju obranu uviedla, že vzhľadom na nepredloženie vyhlásenia o zachovaní práv tieto autorské práva zanikli. V odpovedi na túto argumentáciu Montis najmä tvrdila,

že z dôvodu zrušenia článku 21 ods. 3 jednotného zákona s účinnosťou od 1. decembra 2003 treba jej autorské práva považovať za obnovené, keďže toto zrušenie malo podľa nej spätnú účinnosť. Montis subsidiárne uviedla, že jej práva by sa mali tiež považovať za obnovené v dôsledku prijatia smernice 93/98.

25 Po tom, čo Montis čiastočne neuspela v konaní v prvom stupni a v odvolacom konaní, podala kasačný opravný prostriedok na Hoge Raad der Nederlanden (Najvyšší súd Holandska).

26 V priebehu konania Hoge Raad der Nederlanden (Najvyšší súd Holandska) odmietol tvrdenie spoločnosti Montis, podľa ktorého sa na jeden z dizajnov dotknutej stoličky vzťahovala ešte k 1. júlu 1995 ochrana v inom členskom štáte ako Spojené kráľovstvo, z dôvodu, že toto tvrdenie bolo podané oneskorene.

27 Vzhľadom na to, že tento súd mal pochybnosti o tom, aké dôsledky treba vyvodiť zo zrušenia článku 21 ods. 3 a článku 24 jednotného zákona vzhľadom na autorské práva, ktoré už predtým zanikli v dôsledku nepredloženia vyhlásenia o ich zachovaní, v rozhodnutí z 13. decembra 2013 sa obrátil na Benelux Gerechtshof (Súdny dvor Beneluxu) s dvomi prejudiciálnymi otázkami.

28 Benelux Gerechtshof (Súdny dvor Beneluxu) sa domnieva, že pochybnosti, ktoré má Hoge Raad der Nederlanden (Najvyšší súd Holandska), môžu vzniknúť len vtedy, ak smernica 93/98 v každom prípade nebráni vnútroštátnej právnej úprave, ktorá stanovuje, že v prípade zániku autorského práva pred zrušením článku 21 ods. 3 jednotného zákona treba tento zánik považovať za definitívny.

29 Za týchto okolností Benelux Gerechtshof (Súdny dvor Beneluxu) rozhodol prerušiť konanie a položiť Súdnemu dvoru tieto prejudiciálne otázky:

„1. Vzťahuje sa lehota ochrany, ktorá sa uvádza v článku 10 v spojení s článkom 13 ods. 1 smernice 93/98, na autorské práva, ktoré boli pôvodne chránené podľa vnútroštátnych právnych predpisov v oblasti autorského práva, ale pred 1. júlom 1995 zanikli z dôvodu nesplnenia, resp. oneskoreného splnenia formálnej požiadavky, konkrétne nepodania, resp. oneskoreného podania vyhlásenia o zachovaní práv v zmysle článku 21 [ods. 3] jednotného zákona…?

2. V prípade kladnej odpovede na prvú otázku:

Má sa smernica 93/98 vykladať v tom zmysle, že bráni vnútroštátnej právnej úprave, ktorá vedie k tomu, že autorské právo k dielu úžitkového umenia, ktoré zaniklo pred 1. júlom 1995 z dôvodu nesplnenia formálnej požiadavky, sa považuje za zaniknuté s konečnou platnosťou?

3. V prípade kladnej odpovede na druhú otázku:

Ak sa má predmetné autorské právo podľa vnútroštátnych právnych predpisov vykladať v tom zmysle, že sa v určitom čase obnoví alebo obnovilo, od akého okamihu je to tak?“

O prejudiciálnych otázkach

O prvej a druhej otázke

30 Svojou prvou a druhou otázkou, ktoré je potrebné preskúmať spoločne, sa vnútroštátny súd v prvom rade v podstate pýta, či sa článok 10 ods. 2 smernice 93/98 v spojení s článkom 13 ods. 1 tejto smernice má vykladať v tom zmysle, že lehoty ochrany stanovené v tejto smernici sa uplatňujú na autorské práva, ktoré boli pôvodne chránené vnútroštátnymi právnymi predpismi, avšak zanikli pred 1. júlom 1995. V druhom rade sa tento súd v podstate pýta, či smernici 93/98 odporujú vnútroštátne

právne predpisy, ktoré dielu, o aké ide vo veci samej, pôvodne priznávali ochranu z titulu autorských práv, ale podľa ktorých tieto práva následne zanikli s konečnou platnosťou z dôvodu, že nebola splnená formálna požiadavka.

31 Najskôr treba pripomenúť, že podľa článku 10 ods. 2 smernice 93/98 sa lehoty ochrany stanovené touto smernicou vzťahujú na všetky diela a predmety ochrany, ktoré sú v deň uvedený v článku 13 ods. 1 tejto smernice, a síce 1. júla 1995, chránené najmenej v jednom členskom štáte podľa vnútroštátnych ustanovení o autorskom práve alebo príbuzných právach, alebo ktoré k tomuto dňu spĺňajú podmienky ochrany podľa smernice 92/100.

32 Pokiaľ ide o prvú z týchto podmienok, zo spisu, ktorý má k dispozícii Súdny dvor, a ako uviedol aj generálny advokát v bode 63 svojich návrhov, vyplýva, že diela dotknuté vo veci samej boli pôvodne chránené v členskom štáte, v ktorom sa ochrana požaduje, avšak táto ochrana následne zanikla, ešte pred 1. júlom 1995, a ďalej sa treba domnievať, že uvedené diela neboli k tomuto dátumu chránené v žiadnom inom členskom štáte.

33 Prvá otázka položená vnútroštátnym súdom však naznačuje, že v určitých prípadoch môže uskutočnenie tejto prvej podmienky viesť k obnoveniu práv zaniknutých v dôsledku vnútroštátnych právnych predpisov pred dátumom stanoveným v článku 13 ods. 1 smernice 93/98, ktoré nie sú chránené na území iného členského štátu, pričom z tohto predpokladu vyplýva, že lehoty ochrany stanovené v tejto smernici sa uplatňujú na diela, ktorých ochrana z titulu autorského práva bola obnovená tak, ako existovala pred týmto zánikom.

34 V tejto súvislosti však treba uviesť, že zo skutočnosti, že v článku 10 ods. 2 smernice 93/98 sú obe alternatívne podmienky uplatnenia lehôt ochrany stanovených v tejto smernici uvedené v prítomnom čase oznamovacieho spôsobu, vyplýva, že cieľom normotvorcu je, aby boli vyvodené právne dôsledky zo situácie existujúcej presne 1. júla 1995, a nie v čase, ktorý predchádzal tomuto dátumu alebo nasledoval po ňom.

35 V dôsledku toho, ak z dôvodu zániku autorských práv na základe predmetných vnútroštátnych právnych predpisov pred dátumom stanoveným v článku 13 ods. 1 smernice 93/98 tieto práva už neboli k tomuto dátumu chránené podľa článku 10 ods. 2 smernice 93/98, na dotknuté dielo sa neuplatnia lehoty ochrany stanovené touto smernicou.

36 Toto legislatívne riešenie zahŕňa dodržanie zásady nadobudnutých práv, na ktorú odkazuje odôvodnenie 27 smernice 93/98. Táto zásada sa totiž môže presne uplatniť na využívanie diel v dobrej viere odo dňa, keď týmto dielam už neprislúchala žiadna ochrana.

37 Preto je potrebné sa domnievať, že prvá podmienka stanovená v článku 10 ods. 2 smernice 93/98 v spojení s článkom 13 ods. 1 tejto smernice sa má vykladať v tom zmysle, že lehoty ochrany stanovené v uvedenej smernici sa neuplatnia na autorské práva, ktoré boli pôvodne chránené vnútroštátnymi právnymi predpismi, avšak zanikli pred 1. júlom 1995, a ktoré nie sú chránené na území iného členského štátu.

38 Okolnosť, že zánik týchto autorských práv pred 1. júlom 1995 zjavne nebol v súlade s článkom 5 ods. 2 Bernského dohovoru, podľa ktorého požívanie a výkon autorských práv nepodlieha žiadnej formalite, nemôže spochybniť tento záver.

39 V tomto ohľade treba v prvom rade zdôrazniť, že normotvorca Únie sa prvou podmienkou stanovenou v článku 10 ods. 2 smernice 93/98 zameral na diela a predmety ochrany, ktoré sú chránené podľa vnútroštátnych predpisov o autorskom práve alebo príbuzných právach. Z toho vyplýva, že cieľom ani účelom tohto ustanovenia nie je stanoviť podmienky, za ktorých by táto ochrana mohla zaniknúť pred 1. júlom 1995, keďže táto otázka sa ďalej spravuje uplatniteľnými vnútroštátnymi právnymi predpismi.

40 V druhom rade z článku 9 ods. 1 dohody TRIPS, ktorá bola schválená v mene Únie, nesporne vyplýva, že táto dohoda musí byť v súlade s článkom 5 ods. 2 Bernského dohovoru. Z článku 65 ods. 1 tejto dohody však vyplýva, že táto dohoda vstúpila do platnosti 1. januára 1995, teda až po prijatí smernice 93/98, ku ktorému došlo 29. októbra 1993, ako aj po nadobudnutí účinnosti tejto smernice 19. novembra 1993. Okrem toho treba uviesť, že podľa článku 65 ods. 1 dohody TRIPS Únia nebola povinná uplatňovať ustanovenia tejto dohody pred 1. januárom 1996.

41 V dôsledku toho povinnosť vykladať smernicu 93/98 v súlade s dohodou TRIPS v žiadnom prípade nemôže znamenať, že v situácii, o akú ide vo veci samej sa článok 10 ods. 2 tejto smernice má vykladať v tom zmysle, že autorským právam, ktoré zanikli pred 1. júlom 1995 na základe vnútroštátneho pravidla, ktoré zjavne nebolo v súlade s Bernským dohovorom, by mali byť z dôvodu tohto zániku priznané lehoty ochrany stanovené uvedenou smernicou.

42 Pokiaľ ide o druhú z podmienok upravených v tomto ustanovení, je potrebné konštatovať, ako uviedol vnútroštátny súd, že stolička a kreslo, ku ktorým Montis vlastnila autorské práva až do 18. apríla 1993, sú diela úžitkového umenia, na ktoré sa nevzťahuje smernica 92/100, ktorá sa na základe svojho článku 2 ods. 3 neuplatní na nájomné a výpožičné právo týkajúce sa týchto diel. Z toho v každom prípade vyplýva, že uvedená smernica nemohla stanoviť kritériá ochrany vzhľadom na tieto diela.

43 Zdá sa teda, že žiadna z dvoch alternatívnych podmienok stanovených v článku 10 ods. 2 smernice 93/98 nie je splnená.

44 Z predchádzajúceho vyplýva, že sa treba domnievať, že smernici 93/98 neodporujú zrušujúce vnútroštátne právne predpisy, o aké ide vo veci samej, ktoré nemajú obnovujúce účinky a podľa ktorých teda práva zanikli s konečnou platnosťou napriek skutočnosti, že zánik týchto práv, ku ktorému došlo pred 1. júlom 1995, nie je v súlade s článkom 5 ods. 2 Bernského dohovoru.

45 Treba však uviesť, že toto konštatovanie nebráni tomu, aby dotknutý členský štát vo veci, o akú ide v prejednávanom prípade, dodržal svoje povinnosti, ktoré mu vyplývajú z článku 5 ods. 2 Bernského dohovoru a prijal dôsledky, ktoré vyplývajú z uplatnenia jeho zodpovednosti vyplývajúcej z prípadného porušenia tohto dohovoru.

46 Vzhľadom na predchádzajúce úvahy je potrebné na prvú a druhú otázku odpovedať takto:

— Článok 10 ods. 2 smernice 93/98 v spojení s článkom 13 ods. 1 tejto smernice sa má vykladať v tom zmysle, že lehoty ochrany stanovené v tejto smernici sa neuplatnia na autorské práva, ktoré boli pôvodne chránené podľa vnútroštátnych právnych predpisov, avšak pred 1. júlom 1995 zanikli.

— Smernica 93/98 sa má vykladať v tom zmysle, že jej neodporujú vnútroštátne právne predpisy, ktoré tak ako vo veci samej pôvodne priznávali dielu ochranu z titulu autorských práv, tieto práva však následne na ich základe s konečnou platnosťou zanikli pred 1. júlom 1995 z dôvodu, že nebola splnená formálna požiadavka.

O tretej otázke

47 So zreteľom na odpoveď na prvé dve otázky nie je potrebné odpovedať na tretiu otázku.

O trovách

48 Vzhľadom na to, že konanie pred Súdnym dvorom má vo vzťahu k účastníkom konania vo veci samej incidenčný charakter a bolo začaté v súvislosti s prekážkou postupu v konaní pred vnútroštátnym súdom, o trovách konania rozhodne tento vnútroštátny súd. Iné trovy konania, ktoré vznikli v súvislosti s predložením pripomienok Súdnemu dvoru a nie sú trovami uvedených účastníkov konania, nemôžu byť nahradené.

Z týchto dôvodov Súdny dvor (tretia komora) rozhodol takto:

Článok 10 ods. 2 smernice Rady 93/98/EHS z 29. októbra 1993 o zosúladení lehoty ochrany autorského práva a niektorých príbuzných práv v spojení s článkom 13 ods. 1 tejto smernice sa má vykladať v tom zmysle, že lehoty ochrany stanovené v tejto smernici sa neuplatnia na autorské práva, ktoré boli pôvodne chránené podľa vnútroštátnych právnych predpisov, avšak pred 1. júlom 1995 zanikli.

Smernica 93/98 sa má vykladať v tom zmysle, že jej neodporujú vnútroštátne právne predpisy, ktoré tak ako vo veci samej pôvodne priznávali dielu ochranu z titulu autorských práv, tieto práva však následne na ich základe s konečnou platnosťou zanikli pred 1. júlom 1995 z dôvodu, že nebola splnená formálna požiadavka.

Podpisy